

amuseerden hem voortreffelijk; van den in de lucht schermenden vaandrig keek hij weder naar den patriot, die, de armen over elkander gekruist, zichzelve op dat oogenblik voorzeker niet minder dan een Gracchus wanend, den predikant tegemoet voegde: „Ik twijfel niet of de wraak zal niet uitblijven en wensch u nog eens met een strop om uw hals tot een sieraad van uwe bende te zien hangen;” waarop dominee Geurig, door deze min heusche woorden wederom in strijdlust ontbrand, hevig verbolgen antwoordde, terwijl de gastheer, in het bewustzijn van zijn onvermogen, wanhopig ter zijde getreden was: „Gij zijt een Architofel; een heidensche Assyriër; gij kust den scepter van Jan van Leiden; gij graaft de kist van Slatius van het galgeveld; gij zet den kop van Barneveld op een trotsch dessert; gij doet het Christenbloed stroomen ter eere van den Belial!”

„Ga mij te lijf!” krieschte Veldenaar met heesche stem. „Spuwt uwen zwadder gerustelijk in het gelaat eens waarachtigen liefhebbers van het vaderland. Schurfte schapen schreeuwen het hardst.” Zoo ging het eenigen tijd voort, in steeds verwarder getwist; Blijleven hoorde nog slechts brokstukken van zinnen, als geweersalvo's uit het slaggevoel, weldra slechts enkele woorden, de kanonschoten van den strijd. Pijpesteelen en pijpekoppen vielen in stukken op den grond; flesschen en glazen op de tafel, door de twistenden beurt om beurt tot steunpunt gebruikt, rolden rammelend dooreen. Het was een ontzettend geraas van slechts drie verhitte menschen; men sprak niet meer om zijne denkbeelden uiteen te zetten of des tegenstanders bewijsgronden te weerleggen, maar alleen omdat de anderen óók spraken en men vreesde, door te zwijgen, den schijn aan te nemen van toe te geven of verslagen te zijn. Soms scheen het, als wilden de predikant en Veldenaar elkander te lijf; een enkel maal deed zelfs de dokter, overigens voortdurend de kalmste der drie, eene schrede in de richting van den patriot. Hofland zag vragend tot Blijleven op, hem raadplegend of het niet wenschelijk zou wezen in dien nutteloozen en weerzinwekkenden woordenstrijd tusschenbeide te treden, maar Blijleven knikte ontkennend, het schouwspel nog langer wenschend te genieten en, met zijn vriendelijk glimlachend gelaat, de strijdenden in steeds feller gloed zettend.

(Wordt vervolgd).